

Ietje, kijk uit!’ Pietje greep de staart van zijn kleine zusje en trok haar net op tijd terug. De grote kar rolde langs en bespatte ze met modder. ‘Wees voorzichtig, Ietje. Straks word je nog overreden.’ Ietje sprong achteruit en moest even slikken. Ze keek met grote ogen rond.

‘Ik heb Betlehem nog nooit zo druk gezien!’ riep ze uit. ‘Overal mensen. Karren die rollen. Koeien die loeien. Ezels die trekken. En kamelen ... wist je dat kamelen spugen?’ Ietje deed een stapje opzij van de kameel naast haar. ‘Wat gebeurt er allemaal, Pietje?’

‘Kom maar mee, ik zal het je laten zien,’ antwoordde het oudere muisje.

Pietje pakte de hand van zijn zusje en samen renden ze naar de top van de stadsmuur. 'Het is tijd om alle mensen te tellen. Ze moeten allemaal naar hun thuisstad gaan om hun naam in het grote boek te zetten.' Ietje keek om zich heen. 'Dit is een belangrijke dag voor Betlehem.'

'Het is inderdaad een belangrijke dag,' zei een diepe stem achter hen. Pietje en Ietje draaiden zich om en kwamen oog in oog te staan met een ezel. 'Wauw, wat ben jij groot!' zei Pietje. 'Ik heb nog nooit binnen in de neus van een ezel gekeken,' voegde hij eraan toe, terwijl hij in het neusgat gluurde.

'Jakkiebah,' zei Ietje.

‘Wie ben jij?’ vroeg ze aan de ezel.

‘Ik ben Daniël. Ik kom uit een stad hier ver vandaan.’

‘Ben je hier om geteld te worden?’

‘Nee,’ zei hij langzaam. ‘Ik ben hier voor de koning.’

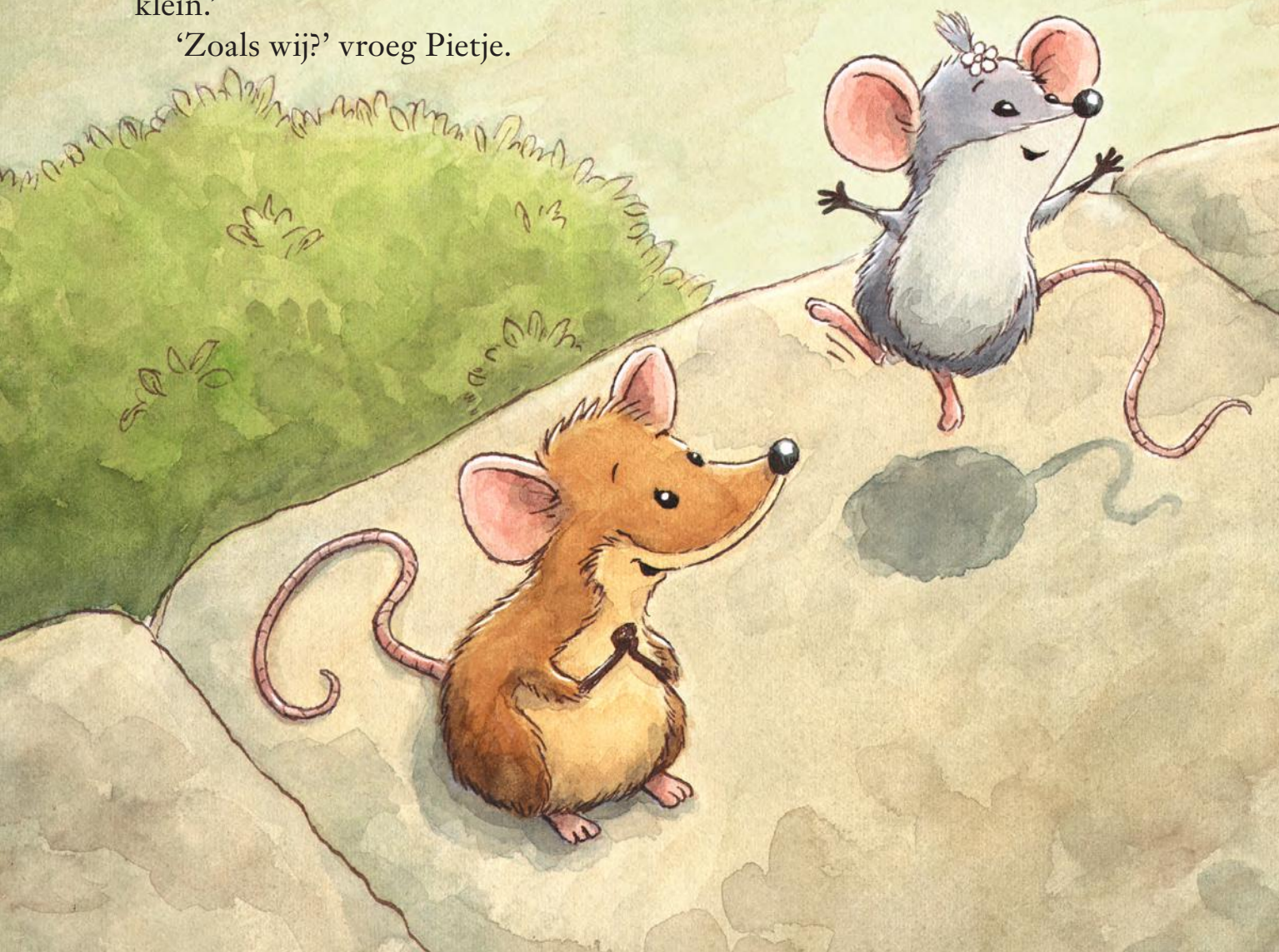
‘Koning?’

‘Hebben jullie het dan niet gehoord? De koning komt naar Betlehem.’

‘Maar Betlehem is een piepklein stadje,’ wist Ietje. ‘Waarom zou een koning hier komen?’

‘Deze koning is bijzonder. Hij komt voor iedereen, groot en klein.’

‘Zoals wij?’ vroeg Pietje.

‘Zoals jullie.’

Ietje draaide zich om. Haar snorharen sprongen op en neer. ‘Pietje, dat moeten we onze vrienden vertellen!’

‘Ja! ja!’ antwoordde Pietje. ‘Zij willen de koning vast ook zien!’